

BIRÓ ÁRPÁD – KEMENES HENRIETTE – OZSVÁTH ZSUZSA –
JOCK EVELIN – MIHÓK TAMÁS – TASNÁDI-SÁHY PÉTER

Resti a néma Dionüszoszhoz

zenés menni-maradni kékben

1. JELENET

A színpad közepén sejtelmes kék fényben OSZKÁR sziluettje gitárral, előtte mikrofon és kottatartó. A színészek az oszlopok mögött és egyéb helyeken megbújva énekelnek az Elmegyek, elmegyek... dallamára, egymásnak felelgetve, OSZKÁR gitárral kíséri:

VIVI: Elmegyek, elmegyek,
ÁDÁM: Epret szedni megyek.
VIVI: Spanyol főnök pénzén
TIBI: Tanul majd a gyerek.
ÁGI: A gyermek itthon marad,
ORSI: Szülei elmennek,
LÁNYOK: Spanyolban az anyja,
FIÚK: Spanyolban az apja.
TEKLA: Elmegyek, elmegyek,
Epret szedni megyek.
Félévente egyszer
Hazakeveredek.

2. JELENET

A zene vált, sokkal vadabb riffek jönnek, a színészek előbújnak a rejtekhelyükről, a közepén álló zenész körül keringenek, óvatosan meg-megközelítve.

TIBI: Látod azt a restit?
ORSI: Mindig is utáltam az ilyen vasúti talponállókat.
ÁDÁM: Ez más.
ORSI: Nem átlósan balra, hanem átlósan jobbra köpnek?
VIVI: Az ember azt gondolná, ennél több fantáziád van.
ORSI: Az ember azt gondolná...
TIBI: Ne folytasd. Teli vagy előítélettel.

ÁGI: Ide pedig csak az teheti be a lábát, aki már nem az előítéletek nyújtotta támaszokban...

ÁDÁM: ...hanem az együttélés valóságában hisz.

ORSI: Alig lehet valamit látni!

VIVI: Az ablakot régen nem mosták.

ÁGI: Nem szép, de sejtelmes.

TIBI: Önmagában és önmagáért van.

ÁGI: Csökönös hely, nem mutatja meg bárkinek magát.

ÁDÁM: Bízom benned, ezért megsúgom a nevé: a néma Dionüszoszhoz címezték.

VIVI: A Néma Dionüszosz egy olyan hely, ahol magunk lehetünk.

TIBI: Felsejlik igaz valónk, mindenki ismer mindenkit, mert az ital, nektár talán, mindenkinek megoldja a nyelvét.

ÁGI: Kocsma, ahol azok találkoznak, akik furcsa zenét hallgatnak, és szeretnek hosszan beszélgetni Goethe aggkori lírájáról, és lelkiismeret-furdalás nélkül hajítják a folyóba a kiürült borosüveget álmatlan éjjeleken.

VIVI: Az sem ritka, hogy kecskelábú szatírok vagy bikafejű emberek szolgálnak fel. Ide menekülnek thészeuszaik elől.

TIBI: Készen állsz belépni?

3. JELENET

Színészek visszahúzódnak az eredeti rejtekükbe, OSZKÁR zenére szöveget mond, mikrofonba:

sáska vagyok. nem,
nem az a mezőkön élő
és cifrán szökdécselő
acridoideának szólított
kusza lény. bár lehetnék
az is, de gondolj a klorofillra,
szóval kit áztatok én itt?
csak szimplán: sáska. egy
random fertőtlenítő illatú
nyakkendő, mokaszin és
bő öltönyben házaló alak.
postás táskámban dagasztom
végig az úton köztetek
az igazságot, lágy, zamatos
kütyü ez, nem piskóta, vegyék
és vigyék, kedves világiak,
egyék és higgyék: ez itt

csupán élesztő és hamarosan
elillan. ezért tessék habzsolni,
benne az őszinte szívek
csontra hízásának ígérete.
sáska vagyok és öt éve nem
ünnepeltem a születnapom,
karácsony nada, szilveszter
nyix, húsvét nyet, nem
koccintok, nem illik, szabadon
szökdécselő sáskáknak nem
köszönök, még ha véremből
valók, akkor sem, nyomorultak,
először bánják meg bűneiket,
az egyetemről kiiratkoztam,
szélkergetés az is, mondá
a jó öreg sáska-egybegyűjtő
300 nőtényt megpetélő bölcs
prófétánk, lemondtam régi
szokásaimról, barátaimat ott-
hagytam. hová tart ez a világ?
mutatkozunk be az ajtóknak
párommal, kinek porbamerítkezése
után frissen letörték mindkét szárnyát,
ne feledjétek, a legnagyobb közületek
legyen a legkisebb, hangzott el
a legutóbbi szónoklaton, ezennel
tudni fogjátok, hogy nem csak
rovarral él az ember, azaz
sáska. az ige, testvéreim, az
adjon erőt nektek, ismeretünk
legyen teljes urunk Mantis
Religiosus nevében, aki
kezdetektől fogva nincs és
nem is lesz. sáska vagyok,
szeretnéd tudni, mi az igazság?

4. JELENET (Improvizációkból rögzítve)

Fényváltás, a kezdeti kék derengésből kivilágosodik a színpad. Színészek érkeznek egy-egy „Az igazság az...” kezdetű mondattal, egy-egy erős gesztussal jellemezve egy karaktert. Miután a mondat elhangzott, a karakterben maradva léteznek a térben, olykor interakcióba lépve egymással. Mindehhez végig lágy zenei aláfestés.

ÁDÁM (*félénken, a kezét morzsolva*): Az igazság az, hogy félek a sötétben.

ÁGI (*nagyítóval, a földet kutatva*): Az igazság az, hogy nem szeretek olvasni.

ORSI (*zsebre dugott kézzel, kis terpeszben járva*): Az igazság az, hogy férfi vagyok.

TIBI (*lendületesen*): Az igazság az, hogy csak egy barátom van, az apukám.

VIVI (*naiv gyerekből*): Az igazság az, hogy szeretem a nagymamámat.

5. JELENET

Az előző jelenet karakterei kavarnak a színen, megidézve egy szürreális város főterét. Lágy zenei aláfestés folytatódik.

ORSI (*középen, a mikrofonba*): Csak állok és mállok a háromdében. „Honnan?“, nem tudom, „Merre?“, na, azt végképp nem. Képtelenség az egész. Kattog az agyam, és most minden ráz, mint a bevásárlókocsi vagy a mozgólépcső... Úgy lépek tovább, hogy legszívesebben még maradnék. Egy percre. Aztán csak előre. Előttem a városháza tornya, iránynak ez sem rosszabb, mint bármelyik másik. Az út mindkét oldalán tócsák, bennük a város. Nyirkos aszfaltszagban követem magam, a kép nem egészen kivehető, de boldognak látszom. Kíváncsiságom saját sarkamba űz, s mikor lihegve végre ott vagyok, a vitrinüveg mögül, kartondoboz-ágyakban kalimpálva, venezuelai újszülöttek rózsaszín végtagjai tűnnek elő.

Nem érek rá a célzásra, hisz ismét ott vagyok, újságot olvasok, egy minuszos lencsén át még épp belátható padon. A kirakat nem, már az újság érdekel, próbálok felmérni a távolságot köztem és magam között.

Légutaimba feszül az elszántság, de mire odaérek, már a padon sem vagyok.

Új a cél ismét, csak a változás állandó. A szebb jövő túlcukrozott rövid kávéja ruhámra lötytyent, s ez a sötét folt tompítja el a lüktető emberi közelt.

A távolság csak türelem. Mert ez az átmenet maga a jelen.

6. JELENET

Egy kalauz és egy kerekese székese beszélgetése, TIBI mint kalauz a kezével, illetve a lábával mindig megállítja, félbeszakítja, irányváltásra készíti az egyébként lendületesen mozgó VIVIT. A zene a mozdulatokat narrálja, egyre feszültebb.

TIBI: Maga asteptál valamire?

VIVI: A vonatra. Brassóba utaznék.

TIBI: Most ment el. A legközelebbi holnap csirkulál.

VIVI: Tudom.

TIBI (*VIVI nyakába csimpaszkodik pár lépés erejéig, aztán vissza az előző játékhoz*): Akkor?

VIVI: Nem tudtam felszállni. Tudja, mozgáskorlátozott vagyok.

TIBI: A száját csak tudja használni...

VIVI: Azt mondták, küldenek valakit, aki segít a felszállásban. Egyszer a hölgy kinézett az ablakból, aztán következőleg már akkor láttam, amikor azzal a sárga dandelis pungájával hazaindult.

TIBI: Azt akarja kihozni, hogy a kaszierica a hibás? A főnökök binemerszi ülnek fent a bőrfotelben. Húzogatják a vállukat, röhögnek, ha szeszizáljuk, hogy a munkakörülmények milyenek. És akkor még jönnek az ilyen pászádzserek is, mint maga, kommentálnak, szemet hánynak mireánk. Hol van itt a bunszinc? Aztat is eladtuk az olasz patronnak.

VIVI: Most akkor mit tehetnék?

TIBI: Írjon egy prociesz verbált arról, hogy magával csúnyán tettek, adja le itten a birou de informáciban, s máskor maradjon inkább otthon. (*Elengedi.*)

7. JELENET

TIBI (*egyedül a színpadon, a mikrofonba*): Érdekel valakit, hogy mit látok, azonkívül, hogy semmit? Szájadon a mosoly, mint felszínen a hínár, hagyja, hogy az ár döntsön, alakot ki kínál. De vajon ez a mosoly mindig képlékeny, nem oldható-e fel, nem fényérzékeny? Egyáltalán mi az, hogy fény? Van-e afterlájf, és ha cserepes, kell-e az a bizonyos száj-fény, hogy ne legyen olyan, mint én, tudod, olyan összetört lény a lelkem közepén... De mégis összetört, mert tőle távolra küldte az Isten mindazt, mi gátolta, neki mégis börtön a szabad lélek, úgy akar megölni, hogy még éljek. Haza akarok menni! – merész kijelentés, hisz kinek valóság az otthon, kinek egy jelenés, messze lakom onnan, ahova mennék, de érzem az euforikus távolsági mezsgyét. Nem vagyok otthon, s mégis otthon vagyok, fáj a szívem, hogy innen elgyalogolok, lebeg a teher, fehér a szeder, mert lilás színét kiszívta az ember. Hogy melyik ember? Pontosan az, amelyiknek minden kocsma pontosan ugyanaz, amelyik fejjel megy neki a falnak, amelyik a végét keresi a dalnak, amelyik elutazik, csak hogy hazaérjen, amelyik elköltözik, hogy hagyományt védjen, amelyik tovább tanul, hogy sikeres legyen, amelyik gyárban kuksol, hogy legyen mit egyen. Elhagylak, haza, pedig te vagy a kedvesem, imádlak, tudod, s szeretlek rendesen. Jövődről gondoskodom, pénzt utalok neked, majd, majd mondd meg a gyerekünknak, hogy... sajnálom, sajnálom... Évek után visszajövök, s tudom, hogy a szívem a torkomban ver majd, hogy majd el sem hiszem, mennyit változtál, mióta nem voltam veled, mégis

azt kiáltod, csak én kellek neked, hogy jöjjenek vissza, de én nem teszem. Hogy miért? Azért, mert éjjel felébredek – a lelkem szanaszéjjel, hogy védjél vagy kétely, kérlek, csak kérj el pár napra a munkából, mert hiányzol. Pár napra csak, hogy lássam, hogy vagy, utána azt akarom, hogy a vonat oda vigyen, ahol kezdődik a tudat. Lelkemet rád hagyom, a kulcsot átadom, találkozunk még, ha átmegegyek az álmodon.

El.

8. JELENET

TEKLA a mikrofonhoz sétál, beleszuszog, ütögeti egy szív lassú dobbanását utánozva, aztán tanácstalanul kimegy. Eztán ÁGI érkezik, a közönséghez közel áll meg.

ÁGI: Az emberek nem a helyhez ragaszkodnak igazából, illetve ragaszkodhatnak a helyhez, mennyi szép vagy csúf dolog történt itt meg itt, de ha nincs olyan, aki miatt ott legyen az ember, ahol, akkor a hely irgalmatlanul kiveti magából.

Egyre kevesebb az olyan, aki miatt még nem vetett ki magából ez a hely. Nézz végig a kocsmán: csupa vadidegen, akik semmit sem akarnak ettől a várostól és egymástól is csak a saját tükörképük pótlását, hogy legalább látszatra ne csak maguknak mondják a magukét. És én? Én kivel beszéljek?

9. JELENET

VIVI és TEKLA érkeznek. VIVI megáll a színpad másik oldalán, ÁGIVAL egy vonalban, TEKLA a mikrofonhoz megy, bemondja a neveket és az emotikonokat. Chatbeszélgetés.

TEKLA: Vivi.

VIVI: Szia Ági, mi újság?

TEKLA: Ági.

ÁGI: Szia!

TEKLA: Kettőspont „d”.

ÁGI: Sushit csináltam, jó szar lett, kidobtam a fenébe.

TEKLA: Kettőspont, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel.

ÁGI: Nálad?

TEKLA: Vivi.

VIVI: Én és a barátom szeretnénk kimenni a Szigetre, már a jegyeket is megvettük pár hónapja, csak kicsit kifutottunk a pénzből.

TEKLA: Pont, pont, pont.

VIVI: Néztük a kolikat, de azok sem a legolcsóbbak.

TEKLA: Pont, pont, pont. Ági.

ÁGI: Gyertek hozzám, az ingyér van!

TEKLA: Vivi.

VIVI: Ingyér??? Na, szuper, mert pont annyi pénzem van!

TEKLA: Egyenlőségjel, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel.

VIVI: Hahaha!

TEKLA: Ági: Egyenlőségjel, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel. Vivi.

VIVI: Nem kell semmi, csak egy kanapé meg egy tusoló, kajálunk a városban. A barátom rendes fiú, bemutatom, szobatiszta s jól nevelt s minden.

TEKLA: Ági.

ÁGI: Ne izélj már, mikor mi mentünk hozzád, hatan aludtunk a garzonodban.

TEKLA: Kettőspont, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel.

ÁGI: Ráadásul akkor találkoztunk életünkben először.

TEKLA: Pont, pont, pont. Vivi.

VIVI: És most fogunk másodjára.

TEKLA: Kettőspont, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel.

VIVI: Hahaha!!

TEKLA: Ági.

ÁGI: Jó buli volt az is, azóta is emlegetjük, szóval gyertek simán, mondom, hogy nálam lesz hely. Egy másik lánnyal lakom a Bajcsy-Zsilinszkyn, én a fesztivál ideje alatt pont a Szigeten fogok melózni, aludhattok fenn a galérián, az az én „szobám”.

TEKLA: Vivi.

VIVI: A lakótársadat nem fogjuk zavarni?

TEKLA: Ági.

ÁGI: Katának hívják, teljesen jófej, a nagymamája blúzaiban járkal és ukulelén játszik

TEKLA: Pont, pont, pont.

ÁGI: Tuti húzni fogja a lóbőrt, amikor megérkeztek...

TEKLA: Kettőspont, csukószárójel, csukószárójel, csukószárójel. Vivi.

VIVI: Ezer kösz, Niki, tényleg!

TEKLA: Ági.

ÁGI: Akármikor! Nem téma.

TEKLA: Szívecske jel. Vivi, szívecske jel.

ÁGI: A kulcs a stormtrooperes cserép alatt, baloldalt, fenn lesz, az ajtó mellett, meg fogjátok találni. Nem a törpés, hanem a stormtrooperes. Ott keressétek. Ez a számom, akármilyen van, hívhatsz: 0036 300 998 990.

TEKLA: Vivi.

VIVI: Elmentettem. Megcsörgetlek.

TEKLA: Ági.

ÁGI: Ok, puszi és hívj, ha megérkeztetek s lepakoltatok.

TEKLA: Vivi.

VIVI: Úgy lesz! Puszi & ölelés

10. JELENET

VIVI *Egyedül marad a színpadon, elől a közönséghez beszél:* Én egy csomó férfiba beleszerettem. Illetve majdnem, mert egy adott ponton szépen bőrröndbe szedték a fontos tárgyakat, és a záródó ajtón át integettek a maguk után hagyott életnek. Nekem sose jön akkor helyben a sírás, fel sem fogom, mi történik, hogy már megint itt hagynak. Aztán volt olyan is, amikor én mentem el innen, és igen rövid idő alatt győztem is, ezt értsd úgy, hogy elraboltam a hapsi szívét, de úgy rendesen, aztán én voltam az is, aki otthagya, mert haza kellett utaznom, mert az csak egy kirándulás volt. És én voltam az is, aki azt ígérte, hogy nemsokára újra megy, de aztán szépen fokozatosan tűntem el, úgy koptam ki az életéből, mint ruhából a gyenge folt. Te jó ég, olyan ez az egész, mint a szellemjárás. De mondd, hogy lehet egy szellemet szeretni?

11. JELENET

ORSI *még az előző monológ végén megjelenik, egy oszlophoz támaszkodik könyvvel a kezében.*

VIVI: *pillanatnyi szünet után nagy lendülettel.* Hozzámegyek a Karcsihoz. Csak polgári lesz, semmi feszkó, ne kezdjél izgulni.

ORSI: Azt mondtad, nem akarod elsietni...

VIVI: Már hét hónapja járunk, jól megvagyunk, nem értem, miért kellene várunk.

ORSI: Ti tudjátok, én... örülök nektek, meg sok boldogságot meg minden.

VIVI: Köszí, köszí. Hát igazából eddig még csak te és én tudjuk ezt, de szerintem a Karcsi is benne lesz, simán.

ORSI: Ja, hogy még nem mondtad neki...

VIVI: Biztosan beleegyeznek, nehogy már ne egyezzen bele. És van ez az izé is, ez a törvény a 15 000-rel... Szóval a pénz is elég jól jönne most.

ORSI: Tudod, hogy ha öt éven belül elváltok, vissza kell fizessétek az egészet az államnak?

VIVI: Komolyan? Hát ez valahogy elkerülte a figyelmemet, mikor olvastam a cikket... Na, nem baj. De különben is, mit vészmadárkodsztok itt nekem, nemhogy inkább örülnél!

ORSI: Örülök, na...

VIVI: Tudod te is, hogy beiratkoztam erre a körmös kurzusra, és nem két lejbe kerül.

ORSI: De Vivi, egy házasság nem csak abból áll, hogy a...

VIVI: Jó, jó, tudom, tudom, de meg kell vegyem a cuccokat, UV lámpát, körömépítő géleket, géllakkokat, profi reszelőket, satöbbi, satöbbi. Netről rendelném. És ezek mind pénzbe kerülnek, persze. De tudod, milyen vagyok, ha belekezek valamibe, be is fejezem. Makacs vagyok és törtető. Csak így lehet sikeres az ember az életben.

VIVI el.

12. JELENET

ORSI a földön fekszik hanyatt, olvas, TEKLA átmegy a színen, egy nagy origami madarat reptetve.

ORSI: Honnan jött ez a szomorúság? Nézem az eget, mint a nagy álmodozók, látom is, hogy irgalmatlanul tiszta és kék, és én mégsem érzek semmit, mint a nagy álmodozók, nem érzem át azt a végtelen bölcsességet. Borzasztó kék színe van neki, és milyen furcsa, hogy a boldogságnak, ha madár, akkor annak is kék színe van, és a szomorúságnak is kék színe van, az angol is azt mondja, ha bús, hogy I feel blue... *(felül)*

Röpködnek a nagy, kövér madarak, alig látni őket, olyan kékek, mint az ég, te meg úgy bámulod, mintha maga lennél a John Lennon, és már kurvára bölcs vagy, és ha el is kezded dúdolni, hogy ájm blú, még hozzáteszed, hogy dabadeedabada *(az EIFFEL 65 Blue című számát dúdolja egy darabig)*, vagy valami ilyesmi. *(feláll)*

Azt álmodtam, hogy John Lennon vagyok, és nagy kék madarak köröznék az égen, na, ezt néztem egy darabig, aztán egyszer csak jött valami depressziós hülye, és elkezdte nyomtatni a negatív shiteket. *(az idézett szöveget a mikrofonba)* „Ez egy szar hely, nem történik itt semmi, egyáltalán miért vagy még mindig itt? Mikor mész már el? Sokkal többre vagy te hivatott, neked egy nagyobb, jobb város való. Hiszen látod, hogy elégedetlen vagy. El kell menni a világba, kell érvényesülni, tudod.”

Ha úgy van, hogy elindulok a világba, majd ott leszek. Addig maradok itthon, a városban, ahol nagy, kék madarak köröznék az égen, és ahonnan mindenki csak elmegy, mint a nagy álmodozók.

Kifelé menet összeesik a nyitott könyvvel a kezében.

13. JELENET

ORSI a színpad közepén fekszik, mint egy halott, furcsa pózban. ÁDÁM tőle függetlenül szaval, mintha egy tehetségkutató első rostáján lenne.

ÁDÁM: mondd, Amalia, milyen
volt az, amikor cigarettánkban
vétkesen bágyadt a tűz? vagy
lett volna egyáltalán értelme
újra meggyújtani, át dumálni,
aztán elnyomni? mondd,
szeretsz velem kétnyelven
szeretkezni, mondjuk így:
fuguța fuguța bazmeg
fuguța fuguța bazmeg
lúdtrutty kacsakaka libafos
micțiunea mea pe ficțiunea ta
mennyei lócitrom nicio
relație fără relație tye la
drecu menj a francba hai
sictir mi a fene hai sictir
morții mă-tii anyád kínját
hogyan verném bele a faszom
să-mi bag tăta pula bă mégis
ki a kurva anyádnak képzeled
magad jó a csöcsöd mă-ta kuss.

Felfedezi a fekvő testet, először nézegeti, aztán melléfekszik, átöleli, megpróbál hozzábújni, aztán felpattan. ORSIHOZ, majd hamarosan a közönséghez:

Nehogy azt higgye már, hogy ezek maguktól jönnek. Néztük a Dallast... Jocky Ewing. Régi motorosok. Akasszátok fel a királyokat, szó szerint értette ezt az apostol. Akkor kellett volna lépni, szó szerint érteni. Gerjesztik a feszültséget. Direkt, hogy legyen piacuk. Aztán kilövetik magukat az űrbe. Találtak ők ott valamit, csak nagyon jól titkolják. Az a valami kell nekik, úgyhogy most gyűjtik a pénzt ötven állami perselymalacba. Mióta ez a kurva demokrácia van, azóta erről szól az egész életünk. Hogy késésben vagyunk. Most minden van, csak idő nincs. Most van ez a vonat. Csak hát ez is mindig késik.

ÁDÁM *el*

14. JELENET

TIBI és ÁGI érkeznek, a fekvő test felett diskurálnak. TIBI a csípőjével jelzi a nagyobb hangsúlyokat, ÁGI az állával.

TIBI: Csak semmi hirtelen mozdulat! Nem lássa? Bomba. Láttam már ilyet. Ez benne a smekkeria. Hogy senki se lássa, mert mindenki sokat látott már ilyent, s hozzászokott a szemé.

ÁGI: Biztosan valaki itten hagyta.

TIBI: Egy magas, kalapos és ballonkabátos férfi. A tévében mindig ők csinálják. Látott erre felé máma délután valami gyanúsat?

ÁGI: Hát a kapitány úr gyanúsán sokat volt bent máma a kis igazgatónőnek az irodájában, oszt nem tudtam rendesen kiporszívózni.

TIBI: Ki kell üríteni a pályaudvart...

ÁGI: Itten egy lélek sincsen rajtunk kívül. Menjünk ki?

TIBI: Nem, nem, nem. Egy személy bent kell maradjon. Egy meg kell tanúnak. A kursz de kálifikárén is aztat tanultuk, hogy a süllyedő hajót utoljára mindig a kapitány kell elhagyja, de ahhoz is kell egy tanú.

ÁGI: Erigyjél mán. Az agyadra ment a sok lövöldözős film. Nem hoz reánk a Jóisten ilyent, becsületes emberek vagyunk mi itten mindannyian.

TIBI: Tudhassa, hogy mindig a kicsit meg a becsületeset bassza az élet először szájba.

ÁGI: Megmondtam mán ezerszer, hogy Emma néni hívó, a templomba járó fülinek nem illik az ilyen szó.

TIBI: Lássa aztat a póznát ott?

ÁGI: Látom hát.

TIBI: Na, ha sokat totojázunk, az Emma néni hívó füle éppen ottan landol majd a tetejibe.

ÁGI: Csináljál, na, valamit.

TIBI: Kinyitom.

ÁGI: S ha felrobbanunk?

TIBI: Akkor még az Oncsára is jut belőlünk egy-két cafat.

ÁGI: Hagyjad inkább, ne nyúljál hozzá. Ne is nézzél reá.

TIBI: Attól még ott lesz. Kinyitom. Azért egy imát mondjon mán el.

ÁGI: Édes Jézuskám, fenn ottan az egekben, ki szelíden reánk nézel a kegyelmes Szűz Mária öléből...

TIBI: ...add, hogy ne loccsanjunk nagyon. Ámen.

15. JELENET

Ismét megjelenik TEKLA a madárral, illetve VIVI és ÁDÁM is érkeznek, mindenki a kicsavarodott testet nézi.

ÁDÁM: Milyen furcsa sorsközösség. Az vagyunk. Véd- és dacszövetség. A szolidaritás átmeneti intézménye. A számkivetettek. *(a közönséghez fordul)* Az a férfi... bal szeme körül ott az az anyajegy olyan, mint egy csillag. Az a lány ott olyan, mint a lány, akivel minden reggel találkozom a parkban. Hová mehet? – sokszor megkérdezném tőle. Vannak azok az otthonos arcok, akik úgy néznek ki, mint valaki, akit otthonról ismerünk. Akármerre nézek, mindenhol a saját és a mások idegenségével nézek szembe. De tudom, hogy ebben a véd- és dacszövetségben minden szem sarkában van egy cinkos összenézés-féleség, egy fény, mint egy advent. A legalapvetőbb közösség, ami ember és ember között teremthető ebben az olajszagú, mozdonyfütyös jászolban.

16. JELENET

Mindenki visszahúzódik az eredeti rejtekébe, onnan beszél. Közben TEKLA lassan a mikrofonállványhoz röpteti a madarat, és ott leteszi a földre. A fény lassan visszavált a kezdeti kék derengésbe, végül már csak az elhagyott mikrofonállvány és a madár látszanak.

VIVI: Érték vagyok itthon, a téglá a falban, egy random X-faktoros ritmus a dalban,

TIBI: a ceruzában a bél, a késen az él, egy hiper-szuperül elfuserált életben a cél.

ÁGI: Talpig bőrben az ismeretlenbe tartok, elmondok mindent, amit akartok.

ORSI: Én nem félek, de anyám fél, ezért lila és sárga a vér, mert nem olvad össze, hanem el van választva, így lépek egy kis faluból egy vadi új századba.

ÁDÁM: Századbarát vagyok, és ez a század egy város, amely struktúrája csöppet sem szabályos.

TIBI: Ha a csapat játszik Adj, király, katonát! – lehet, nem kapok ma este vacsorát,

ÁGI: ha kiállítanak, lehet, megtapsolnak, vagy lánckerékkel a földbe taposnak,

TIBI: Lehet, senki leszek, vagy egy ceruzahegyező, vagy a világ cirkuszában egy hóbortos rendező.

ORSI: Ami itt, az itthon, de ami ott...

TÖBBIEK: ...az otthon?

ORSI: Ha elmegyek, otthon leszek, ha maradok...?